

ставяше сжщо и сѣно, слама, овесъ за конетѣ и дърва за отопление на казармитѣ.

Всичко това трѣбваше да се записва, да се водятъ смѣтки. А татко му често обикаляше селата... Тогава Дѣлчо се зае да помага на татка си. Той почна да записва всички смѣтки, да получава за всичко разписки.

Татко му се радваше много, като видѣ, че Дѣлчо му помага. Учителътъ му го упжтваше и се гордѣеше съ него, че вече води смѣткитѣ на баща си.

Съседка на чифлика бѣше баба Журка. Истинското ѝ име малцина знаеха, та цѣлиятъ градъ ѝ викаше баба Журка. А това я сърдѣше много, защото тя не искаше да ѝ викатъ баба, макаръ и да бѣше стара. А бѣше съ сбръчкано лице и много зла. Всички я смѣтаха за голѣма магесница и бѣгаха отъ нея. Никой не я обичаше. Деца нѣмаше, роднинитѣ ѝ дори се страхуваха отъ нея. Тя живѣеше самичка въ малката схлупена кжщичка на края на града, до чифлика.

Отдавна тя бѣше хвърлила око на тоя чифликъ и се чудѣше, какъ да измами старата була и да ѝ вземе чифлика безъ пари. Тя лъжеше туркинята, правѣше ѝ мехлеми за младостъ и всѣки день очакваше да ѝ подарятъ чифлика.

Но единъ день неочаквано пристигна отъ Цариградъ синътъ на булата. Той продаде набързо чифлика, прибра майка си и напусна града.

Чифлика купи Дѣлчовиятъ татко.

Когато се научи за това, баба Журка едва не полудѣ отъ ядъ и мжка. Цѣла седмица тя плака, вика, събира града, че я измамили, че я ограбили.